

KASPER EN LUMBRICUS-SERIE

Amuletten en aardpotten

Colofon

ISBN: 978 94 6365 681 8

1e druk 2024

© 2024, Pieter Stoer

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Illustraties binnenwerk en omslag: Lowys van der Poel

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

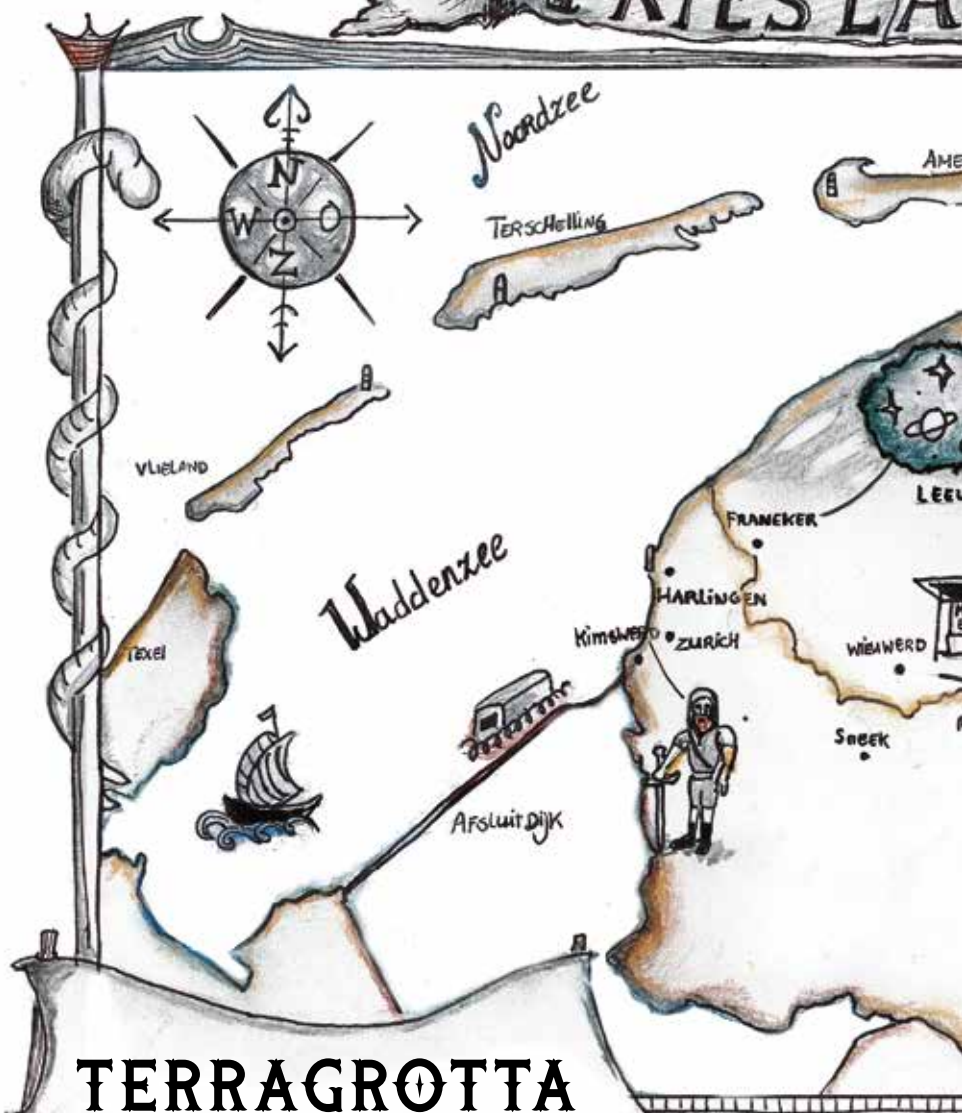
KASPER EN LUMBRICUS-SERIE

Amuletten en aardpotten

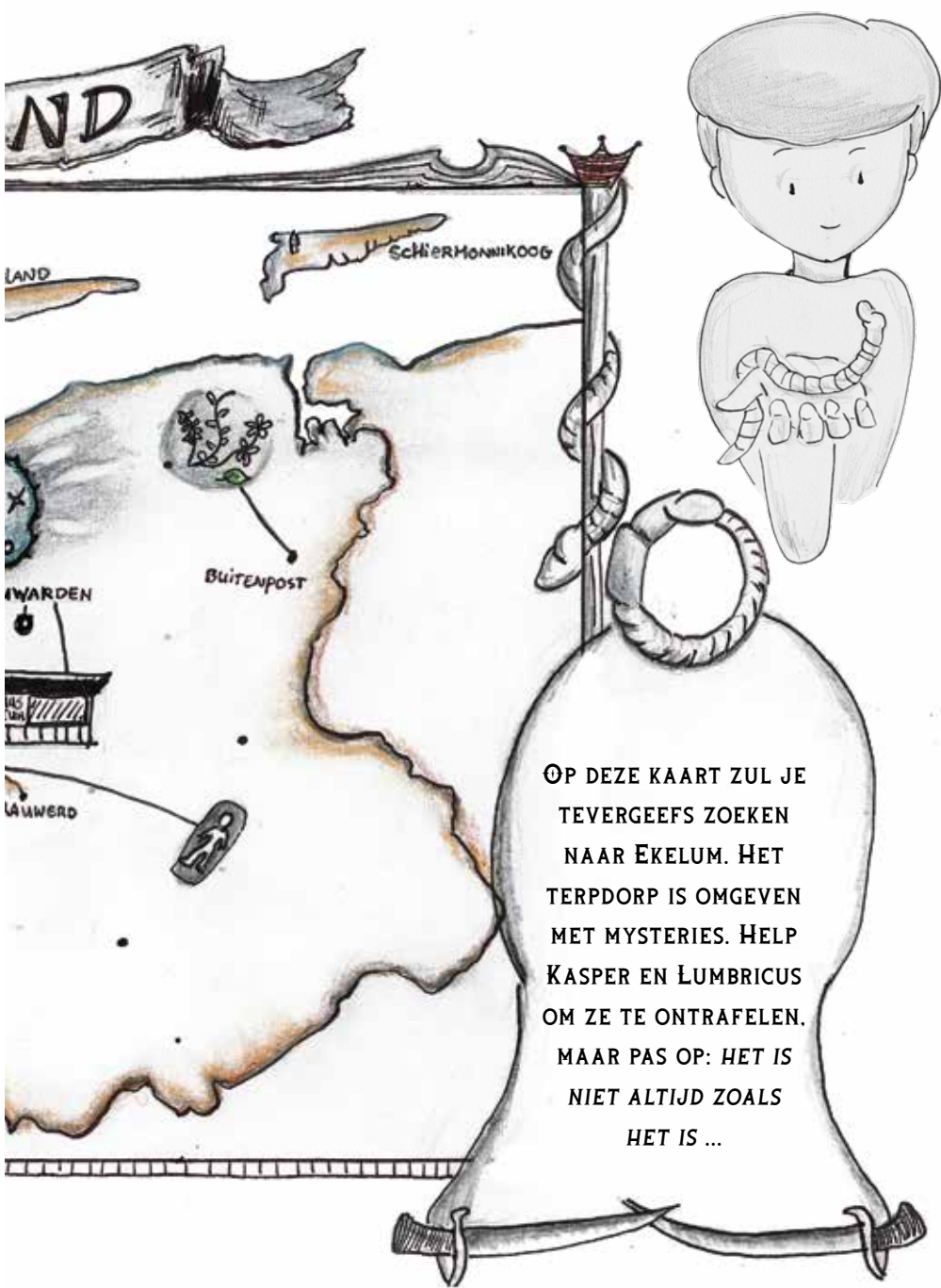
Pieter Stoer

FRIESLA

TERRAGROTTA

OP DEZE KAART ZUL JE
TEVERGEEFS ZOEKEN
NAAR EKELUM. HET
TERPDORP IS OMGEVEN
MET MYSTERIES. HELP
KASPER EN LUMBRICUS
OM ZE TE ONTRAFELN.
MAAR PAS OP: HET IS
NIET ALTIJD ZOALS
HET IS ...

Voor alle wormenliefhebbers

INHOUD

DEEL 3: DE GOUDEN RUNENAMULET	9
DEEL 4: DE VERDWENEN AARDPOTTEN	139
HET SLOT	275

DEEL 3

DE GOUDEN RUNENAMULET

De gouden runenamulet is het derde deel in de vervolgserie van *Kasper en Lumbricus*.

Het verhaal is opgebouwd uit vijf delen en beschrijft een reeks van mysterieuze gebeurtenissen en ontdekkingen in het licht van de geschiedenis van Friesland.

Het begin

Wat gebeurde er in KASPER EN LUMBRICUS?

Deel 1 Het geheim van de terp

Kasper, een jongen van tien jaar in het Friese terpdorp Ekelum, ontmoet in zijn tuin een regenworm die kan praten. Lumbricus beschikt over bijzondere krachten en wil dat Kasper zijn grootvader ontmoet. In het holst van de nacht ondergaat Kasper een verkleining, waarna hij achter Lumbricus aankruipt, naar het wormendomein Terragrotta.

Terragrotta is een onderaards doolhof met speciale vertrekken. In vertrek Noord, Oost en Zuid staan honderden aardpotten, die gevuld zijn met verhalen en gebeurtenissen uit het verleden. Grootvader Terrestris en Lumbricus nemen Kasper mee naar een voorwerp dat in de terp is begraven. Hierbij is *Pierstitus* doormidden gestoken, de eerste worm die de mensentaal sprak en met cijfers leerde tellen. Grootvader Terrestris maakt zich grote zorgen over het verdwijnen van de verhalen in de aardpotten en vraagt Kasper om hulp.

Wanneer Kasper en zijn vriend Simon het voorwerp uit de zevende eeuw opgraven zijn ze de helden van het dorp. Er verschijnt een artikel in de krant: *Goudschat gevonden in Friese terpdorp Ekelum*. Kasper is blij maar ook verward. Er zijn nog zoveel vragen waar hij geen antwoord op heeft.

Deel 2 De kruidentovenaar van Ekelum

Het is feest in Ekelum. De goudschat uit de zevende eeuw wordt onthuld. Kasper en Simon maken kennis met een opdringerige historicus, Bindert Rouma. Ze noemen hem de zwarte man.

Tijdens de reizen naar Terragrotta dringen Kasper en Lumbricus diep door in het gevaarlijke vertrek West. Hier krijgt Lumbricus cryptische aanwijzingen door voor de route naar het *reXile*, de drank die de wormen de X-kracht geeft. De teksten verwijzen naar het werk van alchemisten, tovenaars die probeerden metaal in goud te veranderen of een levenselixer te brouwen.

De speurtocht naar de bron van het reXile gaat moeizaam. Kasper merkt dat hij in de gaten wordt gehouden. Alles valt op zijn plaats tijdens een bezoek aan Tresoar: het reXile is gemaakt door de kruidentovenaar van Ekelum, die in 1593 studeerde aan de Franeker universiteit.

De ontknoping verloopt dramatisch. Kasper moet met lege handen naar Lumbricus en hij gaat verhuizen naar Nijmegen. De worm is erg van slag. Hij bekent dat hij niet alles heeft verteld en dat hij Kasper nodig heeft. *De eeuwenoude geschiedenis van Ekelum mag niet verloren gaan ...*

Inhoud

1.	Logeren bij Simon	17
2.	In het park	26
3.	Onder de grond	35
4.	Het mollengevecht	43
5.	Naar het Fries Museum	52
6.	De bodemvondstendag	61
7.	Alleen op stap	70
8.	Allemaal telefoontjes	80
9.	De archeoloog komt langs	89
10.	Uitleg van de runentekens	101
11.	Op de televisie	111
12.	De ontknoping	121
13.	Terug naar huis	129

Hoofdstuk

Logeren bij Simon

“Druk jij alvast op de bel, Kasper?”

Kasper kreeg een duwtje in de rug van zijn vader en liep aarzelend in de richting van Simons huis. Halverwege het tuinpad keek hij om. Moest hij nu echt in zijn eentje voorop? Zijn vader pakte de tassen uit de achterbak van de auto en Amy drementelde wat om hem heen. Verderop in de straat knetterde een brommertje voorbij. Een koppel duiven vloog verschrikt op en streek neer op Simons huis. Het gekoer van de vogels riep iets vertrouwds bij Kasper op. Het hoorde bij het huis van Simon en het stelde hem een beetje op zijn gemak. Met grote passen overbrugde hij het laatste stuk naar de voordeur. Hij drukte op de bel en deinsde terug voor het schelle geluid. Ineens waren de kriebels weer terug. Terwijl de deur openzwaaide, verstopte hij zich snel achter zijn vader.

“Hé, hallo, daar zijn jullie al. Wat leuk. Kom erin.” Simons vader stak een hand uit. Kasper bleef achter zijn vader staan.

“Hoi Kasper.” Simons vader deed een stap naar voren en monsterde hem van top tot teen. “Zo, wat ben jij lang geworden zeg. Hoe is het?”

“Goed. Is Simon er ook?”

Terwijl hij het vroeg dook zijn vriend voor hem op. Kasper herkende hem nauwelijks meer. Simons haar stond stijf omhoog in een blonde hanenkam. In zijn rechteroor priemde een zilveren ringetje. Ze gaapten elkaar even aan en bleven op de stoep staan zonder iets te zeggen. De vaders praatten

aan één stuk door. Vanuit de woonkamer kwam Simons moeder aanlopen. Het gesprek viel stil en alle blikken verschoven naar de twee jongens. Simons vader zei: “Toe Simon, heb je Kasper al een hand gegeven?”

Simon haalde zijn schouders op en stak een hand uit. Kasper werd door zijn vader naar voren geduwd. De jongens lachten schaaпachtig naar elkaar.

“Laten we naar binnen gaan en wat drinken,” stelde Simons moeder voor.

Terwijl iedereen zich in de gang verdrong, glipte Kasper achter Simon aan, de trap op. Op Simons slaapkamer klapte hij zijn zware voetbaltas op de houten vloer. “Ik heb allemaal leuke dingen meegenomen, Simon.” Kasper ritste nog wat verlegen de tas open. “Spelletjes uit het nieuwe bedrijf van mijn vader. Wij mogen ze uitproberen.”

Simon wierp een blik in de tas en keek zijn vriend vluchtig aan. “Wat heb jij lang haar gekregen, zeg? En je hebt ook een andere bril, of niet.”

“Ja. En jij dan, met die grote hanenkam. Mag dat bij jullie op school?”

“Huh? Waarom niet?” Simon liep naar het raam en zette het op een kier. Door de tocht sloeg de deur van de slaapkamer hard dicht. Kasper liet zich op Simons bed zakken en bestudeerde de voetbalposters aan de muur. Hij pakte een stripboek van de vloer en bladerde er even in. “Vet leuk om hier te zijn, Simon.”

Simon frunnikte aan zijn oorringetje. “Dat vind ik ook. Je mag zolang blijven als je wilt.”

Kasper glimlachte en voelde het laatste restje spanning uit zijn lichaam wegvloeien. Hij was voor het eerst weer terug in Ekelum, de snelle bezoeken aan zijn oma niet meegerekend. Hij mocht de hele zomervakantie bij Simon logeren. Zes we-

ken lang. Natuurlijk had hij de metaaldetector ook meegenomen. Die moest hij straks niet vergeten uit de auto te halen. Het afgelopen jaar had hij Simon gemist. En Lumbricus natuurlijk. Het waren zijn twee beste vrienden. Eigenlijk wilde hij Simon het liefst een keer meenemen onder de grond, samen met de worm, maar hij wist nog steeds niet hoe hij dit moest aanpakken.

“Naar welke school ga jij?” Simon zette de slaapkamerdeur op een kier en deed er een schoen tussen.

“De havo, in Nijmegen. En jij?”

“Vmbo. Ken je Liesbeth nog, dat meisje met die blonde vlechten? Zij gaat naar het gymnasium.”

Kasper lachte. “O, die studiebol. Echt? Daar had jij toch wat mee?”

Simon haalde zijn neus op. “Pfff ... Heb jij leuke meisjes in de klas?”

“Mwahhh. Ik heb wel een nieuwe vriend. Kees. Hij woont bij me in de straat. Maar ik vind het in Ekelum veel leuker. Speel jij nog vaak met Erwin?”

“Ja, best wel. Maar het was veel cooler met jou. Wij beleefden tenminste spannende dingen. Weet je nog, onze speurtocht met de metaaldetector?”

Kasper knikte enthousiast. Natuurlijk wist hij dat nog. De vondst van de goudschat bij de kerk. Wie zou dat ooit vergeten? Simon had er echter geen flauw benul van hoe hij de schat op het spoor was gekomen. Hij zou steil achteroverslaan als hij de verhalen over Lumbricus en grootvader Terrestris zou horen. Zou hij hem nu alvast iets vertellen?

“Zullen we een spelletje doen?” Simon keek met een schuin oog naar de halfopen voetbaltas.

Kasper viste er een cadeautje uit. “Voor jou. Pak maar uit.”

Simon trok het pakpapier los en hield een plastic doosje omhoog. “Knikkers?” Hij keek Kasper vragend aan.

“Zoiets ja. Haal ze er maar uit. Het zijn *klikkers*.”

“Wat?”

“*Klikkers*. Een nieuw spelletje van Ideeplay, het bedrijf van mijn vader. Geef me er maar een paar.”

Simon maakte het doosje open en gaf Kasper een handvol *klikkers*. Kasper zocht een paarse uit en rolde die langzaam over de houten vloer. “Let nu goed op!” Hij gooide er een gele achteraan, die steeds sneller ging rollen en zich met een harde knal aan de paarse *klikker* vastklonk. Simon schoot in de lach. “Gaaf. Laat mij eens proberen.”

Kasper gaf hem een groene *klikker*. Simon vuurde die met grote snelheid op de gele en de paarse af. Net voordat ze elkaar raakten vloog de groene *klikker* met een boog onder zijn bed.

“Hè, hoe kan dat nou?”

“Dat is een stoter.” Kasper sloeg met zijn hand lachend op de grond. “Je hebt *klikkers* en stoters. De *klikkers* trekken elkaar aan en de stoters ketsen af. Er zitten heel sterke magneetjes in. We kunnen het spel beter buiten doen.”

Simon rolde de gekleurde balletjes klikkend door zijn handen. Kasper trok de voetbaltas naar zich toe en ritste hem verder open. “Ik heb nog veel meer meegenomen. Kijk, dit is echt leuk.”

Hij viste er twee smalle rubberen armbanden uit en gaf er een aan Simon. De andere klikte hij om zijn pols. Met zijn wijsvinger peuterde hij het oortje los. Terwijl hij het zwarte dopje in zijn linkeroor drukte, gaf hij Simon aanwijzingen om hetzelfde te doen. “Het is een *armobiel*, een mobiele mini-telefoon die je om je pols kunt dragen.”

“Maar wij hebben toch al een mobiel?”